Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Наради міністрів в Ішль. — З Росиї — Заговір против султана в Смирні.

Нині має ся відбути в Ішль під проводом Цісаря спільна конференция обох президентів міністрів і спільних міністрів ґр. Ґолуховского, Буряна і Пітрайха в справі ситуациї на Угорщині. Нема сумніву, що будуть обговорювати ся передовсім відносини на Угорщині і їх вплив на політичне положене в державі. Коли з початком сего місяця бар. Ґавч і ґр. Ґолуховский були в Ішль, обговорювано там, що треба би зробити, як би відносини на Угорщині не поправили ся. Речинець скликаня Ради державної назначено на падолист, але постановлено скликати й скорше, у вересни, коли би відносини того вимагали. На раді спільних міністрів буде обговорена також справа спільного буджету і зарядженя, які заступили би спільні делеґациї, бо річ певна, що Мадяри не вишлють своїх делеґатів. По нарадах поїде Цісар на маневри до полудневого Тиролю.

Російска конституция не викликала в Росиї великого одушевленя, а праса російска, хоч ніби то радісно витає указ царя, виказує хиби і браки конституциї та потішає ся лиш надією на красшу будучність. Московский ґен.-ґубернатор Дурново покликуючись на то, що цар установив вже державну Думу, заказав земству радити дальше над справами якихсь реформ. Мимо того, екзекутивний комітет делеґатів земств заходить ся ревно около того, щоби під конець серпня відбув ся знову конґрес земств і конґрес репрезентаций громадских з цілої Росиї.

В Смирні відкрито великий вірменьский заговір против султана. Знайдено там 80 великих пекольних машин з приладами годинниковими, 48 динамітових бомб, велику масу вибухових творив, льонти, всілякі листи і документи. Арештовано звиш 100 людий. Недавний замах на султана мав бути лиш початком діяльности заговірників, котрі головну акцию лагодили на день 1 вересня.

Российска конституция.

(Дальше).

Утрата мандатів.

Арт. 16.: Члени Думи можуть зложити свої мандати, але мусять повідомити о тім на письмі президента Думи.

Арт. 17.: Кождий член Думи тратить свій мандат в слідуючих случаях: 1) На случай утрати прав российского горожанина; — 2) на случай вступленя до активної служби у войску або до служби державної яко урядник з постійними поборами; — 3) на случай утрати активного права виборчого.

Арт. 18.: Кождий член Думи тратить свій мандат внаслідок самого права в случаях наведених в ординациї виборчій.

Виключенє з засідань.

Арт. 19.: Кождий член Думи тратить часове право брати участь в засіданях, скоро виданий судови за якийсь злочин, наведений в ординациї виборчій або за инші провини, котрих наслідком есть виключенє від виконуваня мандату, або коли не може сплатити довгу, доки аж не вияснить ся, длячого він не може сплатити.

Нема ненарушимости.

Арт. 20.: Члени Думи суть одвічальні за сповнені підчас виконуваня їх функциї провини в такий сам спосіб і після тих самих постанов, як члени Ради державної.

Арт. 21.: Утрата мандату для одного члена Думи і часове виключенє з засідань зависять від сенату.

Що пятий.

(З ческого — Ф. Свободи).

Половина нашої компаниї стояла на узгірю недалеко тяжкої батериї пушок. Проча частина, до котрої належав я, лежала в бороздах бараболячого поля і була досить далеко від властивої армії, що вже від двох годин удержувала слабий огонь з неприятельскою піхотою на низшім горбку з противного боку. На поли, між пожовклим бадилєм, де ми лежали яко сторожа, щоби слідити ліве крило, піднимав ся від часу до часу білий дим і кулї перелітали навманя над багнисту сіножать коло горбка, де було повно неприятеля. Один вистріл забренів мені в ухах і згубив ся в лагіднім, незвичайно яснім воздусї.

Я лежав в глубокій борозні і в простягнених руках держав наладований карабін. Не стріляв, бо уважав се злишним. Перед моїми очима хилило ся бараболяче биле і заносило гниючим листєм. Я дивив ся на околицю і все, що відкрив перед собою на далекій картині, мені дуже подобало ся. Вигляд був свобідний і огонь безчисленних войск видавав ся мені радше звичайними маневрами як битвою. В бороздах лежало ся добре. Очи одушевляли ся милими осінними красками, що вкривали у всяких відтінках рівні поля і далекі малі ліси.

Передо мною лежав інфантерист Ванек, високий, кощавий чоловік із злинялою, занедбаною бородою, але добродушним поглядом. Будучи зроду якимсь жахливим, держав ся звичайно осторонь і на свій лад думав про щось. Чоловік вже старший, жонатий і батько троїх дітий, як я від него дізнав ся.

— Тут нам добре, правда, Ванек? — сказав я до него.

— Добре, пане фельдвебель — відповів вічливо — дуже добре.

— Коби так щодень, то можна би собі хвалити!

— А-а, ба-а... ге-ге-ге!

— Та наш селянин — відозвав ся інфантерист Еєм, що лежав недалеко — тут як дома! (Ванека називали „селянином“). Він нюхає бараболї. Коби хоч міг кілька добути і жінці принести!

Всї довкола засьміяли ся.

— Певно — замітив на се Ванек спокійно.

Вояки почали знов сьміяти ся. Ванек пробурмотів щось, але мусів сьміяти ся також з другими.

В тій хвили ми побачили, як майор Голяй над'їзджає до нас здовж дороги поза горбом, так що був безпечний перед неприятельскими стрільнами. Кінь біг труском; єго широка груди мерехтїла на сонци, піднесена голова кидала ся неспокійно. З писка текла біла піна, а ноги порушали ся у воздусї як чорні, гнучкі, металеві штаби. Темний кабат майора із золотим ковніром, синї штани і високі чоботи зарисовували ся ясно в осіннім прозорім воздусї. Ми чули глухий тупіт копит, іржанє коня, цмоканє майора а навіть скрипіт єго холяв о ремінне сїдло.

— Пан майор їде! — кликнув Еєм і ми всї зжахнули ся. Ванек випрямив ся і хотів лежати так, як єго вчили при муштрі і як велять приписи.

— Їде на своїм воронім — сказав Еєм, прикладаючи карабін до щоки. — Мусимо удавати, що стріляємо — додав, поправляючись на своїм місци.

Над'їзджаючий майор Голяй, котрого задля незвичайної строгости ми молодші вояки не любили, викликав у нас велике заворушенє. — Пощо він до нас їде? — міркував я затривожений і занепокоїв ся. — Невже тому, що ми тут так гарно лежимо і мало стріляємо? Певно прикаже нам инакше лежати та инакше стріляти...

— Ано стріляти, стріляти! — кликнув тихо оберляйтнант Шустер, що доси не обзивав ся й словечком. — Порядно а жваво! Ґуфский, стріляти! Еєм, стріляти! Поляк, наглядати над ними!

Вистріли в нашім відділї на бараболячім поли загомонїли густїйше і у воздух піднимали ся хмарки білого, немило вонючого диму. Ми глядїли наперед і стріляли жвавійше, начеб ми страх були одушевлені безцїльною пальбою. Майор Голяй подїлав так на нас, ми боляли ся єго, а більшість вояків єго ненавиділа. Єго повне, бліде лице, виголене гладко аж по малі вуси і невеличкі бокобороди, великий острий ніс, затиснені губи і прижмурені очи були занадто холодні, непривітні і неприємні, щоби хтось міг чути до него симпатию. Не сьміяв ся ніколи, лиш кричав тут і там ко-

Арт. 22.: Справи наведені в повисшім артикулї будуть порушені в сенатї на основі повідомленя президента Думи і будуть рішати ся в першім відділї Ради державної звичайною більшостию голосів.

Дієти і кошти подорожі.

Арт. 23.: Члени Думи дістають зі скарбу державного за час, як довго треває секция, по десять рублїв на день; крім того будуть діставати два рази до року відшкодоване за кошти подорожі з їх місця проживаня аж до Петербурга, числячи по пять копійок за версту.

Становище мінїстрів супротив Думи.

Арт. 24: Мінїстри і начальники всїляких ресортів не можуть бути членами Думи, але мають право бути на єї засїданях і давати поясненя в справах входячих до їх ресорту або особисто або за посередництвом иньших функционарів.

Арт. 25: Коли би повна Дума або якась єї комісия уважали за потрібне зажадати від мінїстрів або шефів ресорту якогось поясненя, то сї послїдні суть обовязані дати жадане поясненє.

Артикули 26 до 32 містять в собі постанови о канцеляриї і секретариятї Думи.

Компетенция Думи.

Арт. 33: До компетенциї Думи належать: 1) Всї справи, що відносять ся до видаваня нових законів та зміни, доповненя, часового застановленя або й цїлковитого знесеня законів, а наконець установленє, зміна і скасованє стану особового і їх дотичного буджету.— 2) Буджет мінїстерств і властий адмінїстрацийних, буджет державний і всякого рода перекази непредвиджені в буджетї. — 3) Звіт найвисшої контролї в справі уживаня буджету державного. — 4) Всї справи що до відпродажи якоїсь части публичних доходів і маєтностий державних. — 5) Будова зелїзниць коштом держави. — 6) Основанє акцийних товариств в случаях, в котрих основателї потребують увільненя від обовязуючих законів. — 7) Всї справи, які будуть предложені Думі окремими царскими указами.

Арт. 34: Дума має право порушувати і виготовляти проєкти, котрі відносять ся до знесеня або зміни єствуючих і видаваня нових законів. Ті проєкти законів не сьміють однак захитувати основами єствуючого порядку в державі, о скілько він опертий на основних законах державних.

Арт. 35: Дума має право подавати до мінїстрів і начальників всїляких галузий адмінїстрациї завізваня в справі повідомленя та поясненя о таких діланях згаданих функціонарів, котрі дума уважає за нарушенє єствуючих законів.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 22 серпня 1905.

— **Величезний пожар.** З Сольнок, на Угорщинї, доносять: Оногди згорів тут великий млин „Гунгарія“. В магазинї, де нагромаджені були великі запаси муки, лучила ся експльозия. Загалом згоріло 154 будинків, переважно занятих робітниками. Обезпечена шкода виносить 3 мілїони корон. Імовірно кількох людий погибло. Трех робітників тяжко попарило ся при ратованю.

— **Жертва води.** Із Станиславова доносять: В громадї Тартарів утонув сими днями в часї купели в Прутї 26-лїтний машиніст зелїзничий, Вільгельм Гартесгаймер.

— **Отроєнє грибами.** З Гусятина пишуть: В Копичинцях занедужали в послїдних днях серед дуже підозріних познак селяни Йосиф і Анна Сичі. Заки прибула лїкарска поміч, закінчила Сичева житє, натомість Сича удало ся відратувати. Переведена лїкарска секция тїла виказала, що жінка померла в наслїдок отроєня грибами.

— **Живцем згоріла.** В селї Петриковицях, живецкого повіта, вибух сими днями пожар в загородї селянина Михайла Павлика і знищив єму цїлковито хату разом з всїми господарскими будинками, спричиняючи шкоду на 4000 корон. В хвили вибуху пожару спали на подї горіючого дому дві дочки Павлика: 22-лїтна Юлія і 14-лїтна Йосифа та зять Павлика Іван Томецкий. Томецкий, пробудивши ся, всиїв ще виратувати себе і Йосифу Павликівну, натомість Юлія Павликівна згоріла на вуголь.

— **Убитє жінки.** З Кракова доносять: В готели „Варшавскім“ застрілив передвчера Николай Каневский, 46-лїтний властитель гостинниці при ул. Славківскій, а перед тим властитель пекарнї в Варшаві, свою жінку 24-лїтну Розалію Єлену. Каневский приїхав до Кракова в маю сего року і отворив тут шинок за намовою своєї жінки, бувшої кельнерки. Попередно замешкали обоє в готели Паньскім. Там навязала Каневска зносини з готелевим портиєром Францом Жмудою і тї зносини удержувала до тепер. Дня 11 с. м. утїкла Каневска від мужа, забравши єму гроші і перстень з дорогими камінями та замешкала разом зі Жмудою на Пронднику під Краковом, а відтак в Варшавскім готели, наміряючи виїхати звідтам до Варшави. Муж, дізнавши ся о тім, удав ся на полїцию з просьбою, аби она помогла єму відобрати перстень. Висланий полїцийний агент наклонив Каневску, що віддала перстень і відтак відійшов, коли Каневска обіцяла вернути до мужа. По відходї агента, Каневска замкнула двері і добувши ножа, кинула ся на мужа та зранила єго два рази в руку. Тодї той виймив револьвер і вистрілив три рази та поцїлив жінку в шию і в бік. Каневска по кількох годинах померла в шпиталі. Каневского і Жмуду арештовано.

— **Самоубийство.** В Станиславові відобрав собі житє повісивши ся Станислав Сулковский, приватний інжинїр. Причина самоубийства незвістна.

— **Велика пошесть.** В Індиї, краю вічних пошестий, як доносять анґлїйскі часописи на основі урядових виказів, померло в часї від сїчня до червня с. р. близько 900.000 осіб на джуму. Від

ротко та остро, видаючи заєдно пересадні прикази.

Був віддалений від нас о яких шістьсот кроків. Ми стріляли жвавійше і зиркали на него.

Нараз засвистїла одна кулька в иншім напрямі як другі і зараз потім ми побачили, як майор Голяй подав ся назад і повалив ся з коня на землю. „Застрілений!“ блиснуло менї крізь голову і якесь дивне пригноблене запанувало надімною.

— То котрийсь з вас! — крикнув Шустер дико і скочив в борозни, де ми лежали. По моїм тїлї пробіг немилий мороз.

Ніхто не відповідав. Грімкий голос оберляйтнанта прогомонів у воздусї, осяянім осїнним сонцем.

— Се тут котрийсь був! Хто се? — крикнув хрипким голосом. — Хто се? — повторив ще раз із скаженою лютию.

Ми глядїли мовчки на майора, що упав з коня. Єго велика стать зігнула ся в крижах назад, шапка злетїла на бік, а одна нога повисла хвильку в стремени. Кінь станув дуба і нараз сполошившись, пігнав по безмежних стернисках. Тїло майора лишило ся на дорозї.

Доси ніхто з нас не сказав слова. Оберляйтнант кричав, лютий до нетями, і бігав від карабіна до карабіна. Всї були звернені на неприятеля. Ми не стріляли і не рухали ся. Велике зворушенє заперло нам дух. Чорні, огнисті очи в червонім лици Шустера немов сипали огнем і прямо пожирали лежачих вояків.

— Хто се був? — крикнув ще раз і звернув лице в сторону, де були наші войска.

Я підвів ся і станув перед ним. Він охолов від страху.

— Ми не можемо лишити там пана майора — сказав я дуже поважним голосом і глянув єму в розіскрені очи. — Може він лише ранений!... Мусимо єго ратувати. — Я сказав борзо і оглянув ся збентежений довкола, забувши на всї войскові приписи.

Він також збентежив ся, заскочений несподіванкою, що я нагло почав про що инше говорити, як він в першій хвили дожидав, і єго очи погасли. Серед наглядного збентеженя пробурмотїв щось незрозумілого. Хтось засьміяв ся і той короткий сьміх подразнив оберляйтнанта на ново.

— Мусимо єго забрати! — сказав я рішучо.

— Так, так — відповів розсїяно — заберемо єго геть, се розуміє ся, заберемо геть! — І оглянув ся довкола.

Відтак приказав капралеви з чотирма людьми забрати трупа Голяя. Ми більше не стріляли. Глядїли лиш, як понесли майора. Єго кінь щез десь між деревами при дорозї, повіваючи буйною гривою.

По якій годинї неприятельска піхота уступила ся і наш відділ повернув назад до головного войска. Ми маширували мовчки і стривожені. В моїх думках стояв заєдно майор Голяй, єго строге, блїде лице і пронизливі очи. Мене огорнув дивний жаль і по дорозї виступали в моїй голові живі спомини ріжних подій, які я пережив разом з Голяєм. Незабаром я був пересьвідчений, що майор був властиво добрий чоловік і остаточно я сказав голосно:

— Єго не розуміли!

Ледви ми доходили до нашої компанії, як над'їхав на кони наш капітан з почервонїлим лицем. Шустер виступив наперед і оповістив, що стало ся.

— Я знаю — відповів капітан строго. — Вистріл походив з нашого відділу. Куля, найдена в грудех пана майора Голяя, то наша куля. — Відтак звернув ся до нас.

— Хто се зробив? — спитав, піднимаючись трохи на своїм кремезнім кони.

Ніхто не відповів.

— Нехай сам замельдує ся! — кричав капітан.

Цїлковита тишина панувала в наших рядах.

— Як знаєте, підчас війни нема часу на слїдство. Не скажете, хто се був, то я звелю вас всїх розстріляти!

Оберляйтнант Шустер, що стояв коло капітана і крутив собі чорний вус, глядїв при тих словах на нас дуже остро.

— За пять мінут — кричав капітан — станете знов у ряд! Взиваю вас видати драба, що застрілив пана майора. Инакше будете всї розстріляні!

І нагнавши коня, поїхав швидко.

Тяжка трівога налягла мої груди. Слова капітана звучали твердо і хлодно. Я пригадав собі приписи на военну пору, що всї кінчили ся: „...той буде розстріляний“.

Вояки почали гомонїти.

— Анї слова не дізнаєте ся від нас — присягали всї.

— Так зле з нами не буде! — сказав один то другий, а третий повторив з натиском. Оживленє проявило ся в цїлім відділї. Вправдї всї сьміяли ся, але менї було ніяково на души.

За хвилю над'їхав назад капітан. Приніс приказ від оберста. На єго вид ми заніміли і споглядали на себе лячно. Єго лице нахмарило ся гнївно, борода посивіла ще більше, а цїла постава була жвавійша і ще більше рішуча. Кінь ставав під ним дуба і сьміх між нами щез скоро. Всї стали якісь поважні, коли капітан виїхав перед нас і кликнув:

— Отже видаєте злочинця?

Єго голос був холодний як лїд, не такий верескливий як доси, але різкійший. По менї від голови до стіп пробіг мороз і я оглянув ся по товаришах, начеб хтось мусів говорити. Глубока, пригнобляюча тишина панувала довкола.

червня пошесть трохи зменшила ся, але все-таки не вигасла цілковито.

— **Огні.** В Дідушицях малих, стрийского повіта, знищив огонь сими днями девять селяньских загород. Шкода виносить около 9000 корон. Причиною огню була неосторожність.

— **Енерґічні жінки.** В Ризі, в Росиї, дня 10 с. м. зібрало ся около 6-тої години вечером поверх 1000 женщин і зажадали від властителів реставраций, щоби сейчас замикали, грозячи в противнім случаю знищенєм. Мужчини зібрали ея також в значнім числі і старали ся намовити женщин, щоби розійшли ся. Женщини повитали їх камінєм і мало не знищили найблизшої реставрациї. Остаточно женщини побідили: розігнали мужчин і приневолили позамикати реставрациї. При тій нагоді заявили, що будуть нищити ті публичні льокалї, котрих властителї не будуть їх замикати о 6-тій год. вечером.

Телеґрами.

Відень 22 серпня. Спільні міністри: війни, Пітграйх і скарбу Буріян виїхали вчера в ночи до Ішль.

Порсмес 22 серпня. (Б. Райтера) Вітте заперечив вість, мов би то президент Розвельт предкладав, щоби порішенє в спірних справах передати мировому судови.

Міттава 22 серпня. В цілій Курляндиї заведено воєнний стан. Власть ґенерал-ґубернаторска перейшла на команданта 20 корпуса армії.

Париж 22 серпня. Matin доносить з Петербурга: Один з міністрів увіряв, що не можлива річ, щоби прийшло до заключеня мира. Посередництво Розвельта може продовжити на якийсь час переговори, але не дає надії на їх успіх.

Париж 22 серпня. З Порсмес доносять до „Matin-а“: Вітте висказав знову сумнів, щоби в нарадах конференциї мав настати якийсь успіх і заявив, що Росия не згодить ся також на відкупленє Сахаліна яко основу компромісу.

Льондон 22 серпня. Кореспондент Daily Telegr. доносить, що армія японьска в Манджуриї, одержавши значну поміч, розпочала похід. Сила Росиян в Манджуриї має виносити 400 до 500.000 мужа.

НАДІСЛАНЕ.

Оповіщенє

— Ц. к. галицке Товариство господарске, відділ Покутский в Коломиї має на складі **знамениті плуги сталеві** до ораня, нової системи, виробу **п. Плейзи.** Тії плуги суть випробовані, і приспособлені для наших селян, а на краєвих виставах кільканайцять разів преміовані срібними медалями. — Цїни плугів суть низькі і так: плуг № I з грядїлем і чепигами деревляними коштує 10 зр.; № II сильнійший 11 зр.; № III 12 зр. Колїсниця сильно окована з цїлком зелїзними колесами до плуга № I 7 зр.; № II 8 зр. — разом плуг № I з колїсницею 17 зр., № II 19 зр. Плуги з цїлком зелїзними чепигами о 1 зр. дорожше.

Замавляти просимо під адресою: Ц. к. Товариство господарске відділ Покутский в Коломиї (Рада повітова).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Капітан переїхав поперед нашими носами і перекинув ся кількома словами з оберляйтнантом, що почервонів сильно. Відтак підніс голову, як лиш міг високо, і приказав нам станути в один ряд без огляду на зріст і шаржу.

— Скоро, скоро! — кричав він, коли замітив, що один стає коло другого з якимсь недовірєм, поволи і трівожно.

Коли я перейшов коло Шустера, шепнув він до мене:

— Що пятий — позір!

Мені затовкло ся серце болючо, кров ударила до голови і в очах зробило ся горячо. Я не міг поняти сейчас слів оберляйтнанта і втиснув ся в довгий ряд. Попав ся на праве крило, майже на початок довгої лїнїї, що тягнула ся крізь білу стерню. Не думав нї про що, не розумів ясно, що діє ся, і слухав як у снї крику капітана:

— Отже скоро, скоро! У ряд, у ряд!

Нараз блиснув в моїй души ясний промінь. „Що пятий!“ звучало в моїх ухах і я зрозумів таємні слова оберляйтнанта Шустера. „Що пятий буде розстріляний“, шепнув я до себе і стрівожений почав швидко числити ряд від правої сторони. Я був десятий! Страшний жах здавив мою груд і в тїй хвили я вхопив з чужою, незвісною менї силою вояка, що стояв праворуч мене, трутив єго на лїво, а сам скочив швидко на єго місце. Нїхто мене не бачив і жар уступив з моєї груди. Я уратував ся.

Аж тепер я глипнув на мого лївобічного сусїда, котрого я тим одним скоком видав на смерть.

То був Ванек.

Стояв спокійний, добродушний, нїчого не причуваючи і держав карабін в спрацьованій руці. Глядів перед себе тими самими щирими очима, як доси, і з довірєм чесного селянина дожидав справедливого рішеня. Легка, але незвичайно трогаюча усьмішка застила на єго лици, а в очах проявляла ся велика, лагідна доброта.

Несказаний жаль огорнув мене в тїй хвили. Я хотїв вернути швидко на давнїйше місце, але капітан вже замітив мене.

— Стояти на місци! — крикнув до мене і почервонів аж на чолї. Єго очи мало не вискочили з ямок. — Хто рушить ся, буде на місци розстріляний!

Всьо занїміло. Серце в менї било ся поволи, але страшно. Я зирнув на Ванека. Усьміхав ся, глядячи на рівнину перед нами, де над'їзджав до нас оберст з кількома офіцирами. За ними маширував відділ піхоти. Всьо йшло борзо, строго і мовчки, по части таємничо і грізно. Я ждав з напруженою увагою на догідну хвилю, щоби поставити Ванека на давне місце. Але не міг рушити ся; капітан глядїв безнастанно на мене.

Вже виступив оберляйтнант Шустер, якийсь висший і поважнїйший, і почав високим голосом числити: „Раз, два, три, чотири, пять!“ І вхопивши вояка, означеного числом пять, за карк, витягнув єго з ряду. І дальше гомонїв єго голос, наближаючись до мене: „Раз, два, три, чотири, пять!“ І Ванек пішов перед фронт. Він усьміхав ся трохи збентежений і озирав ся добродушно довкола, начеб дожидав якогось авансу або відзначеня. Не розумів доси, о що властиво ходить, але менї стискало ся серце від щирого жалю, повного болю та муки.

Високий голос Шустера гомонїв дальше, віддаляючись на лїво. Перед нами стояло кількох вояків. Не знали бідолашні, як мають стояти, і збентежені споглядали на офіцирів. Всї блїді і налякані. Ванек оглянув ся, і як мала дитина усьміхнув ся до нас.... Як лише бачив, що котрийсь з офіцирів дивить ся на него, випростовував ся і глядів по військовому припису неповорушно в даль.

Я пригадав собі многі хвилї, які провів з ним разом і страшний факт виступив в моїй сьвідомости, що Ванек має дома троє дітий. Але я вже не мав сили до дїла, яке могло-б єго уратувати. Якась незвісна менї безсильність спутала в мене. Трохи пропасниця, відтак слези і розпучливий гнів міняли ся в моїх очах. Я був пригноблений, але все таки міг глядїти досить весело на те, що дїяло ся довкола.

Шустер скінчив числити. Двайцять один вояків стояло перед фронтом. Компанія, що примаширувала до нас скорим кроком і в незвичайнім порядку, вислала вісьмох людий, що відобрали виведеним воякам оруже....

Ванек побілїв і зложив костисті, спрацьовані пальцї немов до молитви. Оглянув ся до мене, і я звісив голову. Хотїв шепнути єму: „Прости!“ Але не міг і на се здобути ся, бо нас упорядкували в ряди, і зараз потім Шустер повів нас з дивною рішучостию та поспіхом (кричав що хвиля високим голосом, що звучав в моїх ухах якось дико) в перший огонь за уступаючим неприятелем.

Ми йшли як череда, послушно, швидко і тихо. Всї улягли страшному враженю строгої кари і всї думали про тих, що лишили ся. Я тремтїв на цїлім тїлї. В моїх думках виступали послїдні події, постати вояків, а найвиразнїйше Ванек з добродушною, дитинною усьмішкою. Менї робило ся чимраз слабше коло серця і я ледви волїк ся дальше.

Нараз роздали ся за нами цїлї сальви. Я скрикнув слабо і в очах менї потемнїло. В моїх грудях ширяв острий біль, начеб серце хотїло відорвати ся і важкий сум наляг мою душу.

І я почав молити ся, так щиро та горячо, як лише вмів дуже давно, будучи невинною дитиною....

ОГОЛОШЕНЯ.

БІЛЄТИ ІЗДИ

на всї зелїзницї **краєві і заграничні**
продає
Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского,
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

5 корон і більше
денного зарібку 5 корон.

Товариство машин трикотових до роботи домашної пошукує осіб так мужчин як і женщин до робіт трикотів на нашій машинї. Проста і скора робота домова через цїлий рік. Наука приготовляюча непотрібна. Віддалене не має впливу. Роботи продаємо.

Товариство машин трикотових до роботи домашної
ТОС. Г. ВІТТІК і Сн. Прага, Петерспляц 7. І.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

Головна Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).